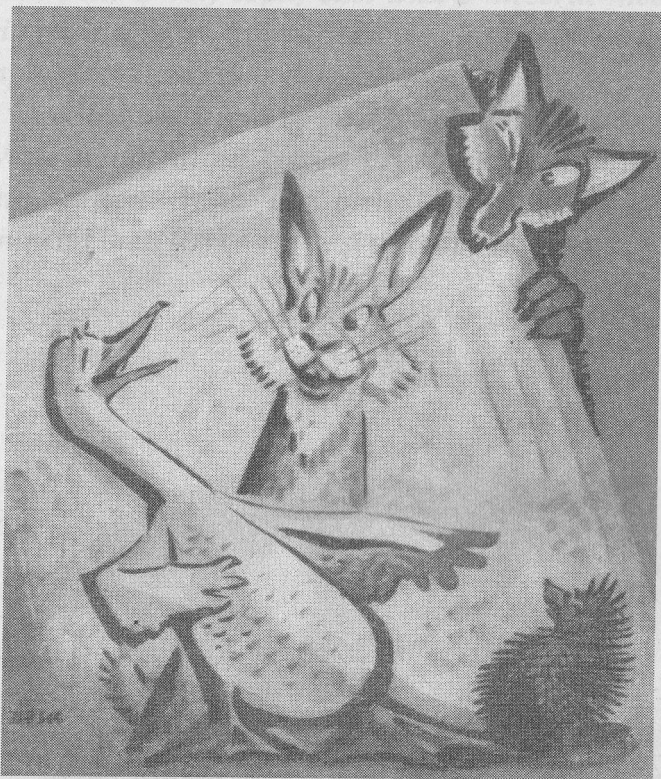

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Povești mici pentru pici

REGIS

Libris Cuprins

Respect pentru oameni și cărți

CUVÂNTUL POVESTITOAREI.....	3
DE CE NU MAI ARE PURICELE POTCOAVE DE ARGINT...3	3
DE CE N-AU IEPURII COADĂ STUFOASĂ.....	12
DE CE MERGE RACUL DE-A-NDĂRĂTELEA.....	20
DE CE POARTĂ ȚAPUL ȚĂCĂLIE.....	25
DE CE ALEARGĂ CÂINELE ȘI COPOIUL DUPĂ VULPE....	37
DE CE E BUFNIȚA STĂPÂNĂ PESTE PĂDURE, NOAPTEA.....	45
DE CE ARE ȚEPI ARICIUL.....	49
DE CE E CÂNTECUL PRIVIGHETORII MAI FRUMOS DECÂT AL CELORLALTE PĂSĂRI.....	57
DE CE I-E FRICĂ PEȘTIȘORULUI MAI MULT ȘI MAI MULT.....	70
DE CE STĂ ASCUNS ȘORICELUL.....	76
LUPUL, CALUL ȘI PUIUL DE VULPE.....	88
COCOȘUL, PISICA ȘI ȘORICELUL.....	90
COCOȘUL, CÂINELE ȘI VULPEA.....	92
RILĂ-IEPURILĂ ȘI CĂRĂBUȘUL CU ARIPIOARE DE AUR.....	94
DE CE ÎȘI CÂNTĂ CUCUL NUMELE.....	98
LUPUL, CAPRA ȘI VARZA.....	100
VULPEA ȘI LEUL.....	103
BROASCA ȘI ȘOARECELE.....	104

CUVÂNTUL POVESTITOAREI
VIORICA HUBER

sau

DE CE NU MAI ARE PURICELE POTCOAVE
DE ARGINT

Într-o seară, nu de mult, stăteam la gura sobei cu mâța pe genunchi și mă gândeam ce povești să mai aștern pentru voi, copii, căci asta e meseria mea: să scriu basme. Și, vă mărturisesc deschis, uneori e foarte simplu, iar alteori nu e deloc ușor.

În seara aceea, mi se părea că e greu de tot: nicio poveste nouă nu-mi trecea prin minte! Mi-era nițel somn, mi-era lene, iar pisicuța torcea moale pe genunchii mei: Rrrr - rrr ... și aproape ațipisem.

Editura REGIS

www.edituraregis.ro

Tel./Fax: 021.222.26.16; 0744.75.65.86

Libria.ro
Război pentru oameni și câini

Poate că n-aș fi izbutit să găsec firul nici măcar pentru o poveste, poate că această carte nu s-ar fi născut deloc, dacă nu s-ar fi întâmplat atunci să mă trezesc din piroteală chiar în clipa în care mâța, apucându-și năbădăioasă coada cu dinții și miorlăind în surdină, a oftat:

— Ah, de ce nu mai au puricii potcoave de argint!

Să nu vă mire că am prins înțelesul celor spuse pe limba ei pisicească! Auzisem cu urechea din stânga, cea năzdrăvană, cu care aud ceea ce nu aud de obicei cu cealaltă. Urechea dreaptă e la fel cu a tuturor oamenilor obișnuiți și foarte ocupați: surdă. Adică surdă numai la ce grăiește pisica, pomul, veverița, ibricul, luna, stelele și celelalte ființe ori neființe cu care nu te poți înțelege așa, cu una cu două, pentru că ele vorbesc în limbi străine. Ca să le pricepi, ai nevoie numaidecât de o ureche năzdrăvană așa cum au scriitorii, muzicienii, uneori, bunicii și alți câțiva norocoși.

— Ah, de ce nu mai au puricii potcoave de argint! a miorlăit – precum v-am mai spus – pisicuța, în surdină și cu oarecare melancolie.

Eu am ciulit urechea stângă și am întrebat, firește, mirată:

— Dar de ce nu mai au puricii potcoave de argint? Ardeam de nerăbdare să aflu.

— Nu vreau să-ți spun! – a tors ea mai departe, nesimțitoare. (Ați băgat și voi de seamă ce crude sunt mâțele! Nu degeaba se zice că pisica, fie ea oricât de blândă, și tot rău te zgârie!)

Nu știam însă de ce-mi arăta atâta nepăsare! Am luat-o dintâi cu duhul blândeții. I-am dat și lapte într-o farfurioară, am mângâiat-o și am rugat-o iarăși:

— Hai, pisicuțo, nu fii urâcioasă. Ce ziceai adineaori despre purici? Aveau ei cândva potcoave de argint?

— Mrrr! lasă-mă-n pace, mrrr... mi-e somn,.. Dacă vrei să afli du-te și întreabă câinele; nu degeaba ieri, de față cu oaspeții și cu copiii, a spus răspicat că tot el e mai deștept decât mine... Eu nu sunt decât o biată pisică proastă! Miau! De unde vrei să știu?

Și, ca să se arate nepăsătoare, a căscat o gură roșie ca de drac împielit.

— Ba ești geloasă și îndărătnică! am zâmbit eu. Dar totuși tu știi că-mi ești dragă, așa, cu toate miorlăiturile și nazurile tale... Hai, pisicuțo, spune-mi ce-i cu potcoavele puricelui... Vreau să scriu o poveste...

— Nu-mi pasă! Scrie-o și fără mine! a fârnâit pe nas mâța mea și s-a apucat să-și spele lăbuța dreaptă.

Știam acum că n-o să mai aflu nimic de la dânsa. Când se pornește pe spălat e atât de cufundată în îndeletnicirea ei, că nu mai vrea să vadă și să audă alt nimic, ore de a rândul. Era să mă las păgubașă și de întrebare și de poveste... Mi-era nițel somn, mi-era lene și aproape ațipisem din nou, când deodată m-a pișcat ceva. M-am uitat cu coada ochiului, pe mână mi se oprise tocmai un purice țigănos și ghiftuit. Mi-am aplecat binișor urechea stângă înspre el și am deslușit râsul său, subțirel și abia auzit:

— Hi, hi! Bine că nu mai am potcoave de argint!

Asta m-a făcut să tresar mai rău decât dacă m-ar fi ciupit cu adevărat de inimă. Curiozitatea îmi dădu ghes. M-am hotărât într-o clipită: mi-am repezit palma dreaptă peste dosul celei stângi, unde se așezase puricele și – pac! – din întâmplare, am izbutit! Aferim!¹ Îl prinsesem! Și n-aveam de gând să-l iert așa ușor!

Să fi fost numai o întâmplare? Ori poate că nimic n-a fost întâmplător, de vreme ce eu mă perpeleam să aflu pentru ce nu mai are puricele potcoave de argint, nu numai ca să-mi potolesc curiozitatea, ci ca să povestesc apoi și altora!?

Ei, cum necum, așa a fost să fie și la ciubuc să vină!

I-am spus puricelui, cu asprime:

— Viața ta e în mâinile mele, piciule! Ai îndrăznit să mă ciupi, pe mine, pe mână și poate chiar pe vreunul dintre cititorii mei. Neobrăzatule! Ai să dai numaidecât seama de faptele tale sângeroase chiar acum, înaintea mea! Ce? Până când crezi c-o să te las să te îngrași de pomană pe pielea mea? Ar trebui să te turtesc fără nicio milă... Dar uite, mă voi îndura de tine și o să-ți cruț viața dacă îmi vei spune pe dată de ce nu mai ai potcoave de argint...

Puricele s-a zbătut amarnic și a suflat cu mare spaimă:

— De ce vrei să știi tocmai asta? De ce nu mă întrebi altceva?

— De-aia!

— Dar cum se face că m-ai auzit adineaori?

îngăimă el foarte uimit. Cum de înțelegi graiul meu? Cine ești domnia-ta?

— Sunt scriitor și vreau să scriu povestea potcoavelor tale, am răspuns eu ceva mai blând.

— Așa? făcu deodată, cu bucurie-n glas, puricele. Îmi pare bine de cunoștință! Și stră-stră-strămoșul meu a cunoscut odată pe cineva care spunea povești. Tii, ce de mai știa! Și era om tare blând, că n-ar fi omorât nici măcar un purice!

— Hm! i-am tăiat eu vorba, făcându-mă că nu înțeleg. Nu uita: viața ta atârnă de-o poveste! Îmi trebuie o poveste! O să te iert doar dacă mi-o vei spune. De nu, unde-ți stau picioarele îți va sta și capul!

Dar ostatecul meu nu mai păru înfricoșat de rândul ăsta, ci zbârnâi voios:

— Dacă-i vorba de povești, las' pe mine! N-o să poți prididi cu ascultatul! Numai dă-mi drumul, nu mă strivi așa, că de abia mai răsufli!

I-am făcut pe voie. Am ridicat binișor palma și – tuști! – puricele a sărit în sus ca din praștie, apoi s-a aciuit² în căușul urechii mele stângi.

Acum îl auzeam foarte bine. Avea un glas molcom și plăcut; numai când râdea mi se părea că-mi țiuie urechea, de parcă mi-ar fi țârâit înăuntru zece greieri.

— De ce ții să știi ce-i cu potcoavele mele? Nu vrei mai degrabă să-ți spun de ce nu mai au iepurii coadă stufoasă? De ce merge racul de-a-ndărătelea? De ce poartă țapul țcălie? De ce aleargă câinele și copoiul după vulpe? De ce e bufnița stăpână peste pădure,

noaptea? De ce are țepi ariciul? De ce e cântecul privighetorii mai frumos decât al celorlalte păsări? De ce i-e frică peștișorului...? De ce stă ascuns șoricelul?

— Ia stai, s-o luăm încetișor – am zis eu cu grabă. Povestește-mi pe rând și – dacă or fi pe gustul meu – o să te iert cu viață, ca Șahul³ pe Șeherezada⁴ sa. Dacă nu, să știi că, de te-oi prinde... praf te fac!

— Ți le-oi spune pe toate, de vrei însă, mai întâi, îngăduie să facem o învoială...

— Fie precum dorești! Dar cu potcoavele ce e...? am urmat eu cu nerăbdare.

— Te rog, scânci puricele, nu mă tot întreba de potcoave... E o mare taină pe care nu ți-o pot dezlega decât dacă vei avea răbdare să mă asculți până la sfârșit. Și acum să cădem la învoială: dacă ți-or fi pe plac poveștile mele să nu-mi mai pui nicio întrebare. Să nu mă întrerupi deloc... Iar dacă se va întâmpla să ne prindă ziua și tu să nu dai încă geană de geană, să-mi făgăduiești că nu mă vei strivi nici pe mine și nici pe vreun alt frate de-al meu, ce ți-ar pica în mâini, altădată. Primești?

Am primit, desigur. Voi ați fi făcut altfel, în locul meu? Puricele și-a dres glasul și a început:

— Odinioară, în vremea cea veche din care purced⁵ toate poveștile, stră-stră-strămoșul meu, puricele, umbla potcovit cu 99 de ocal⁶ de argint la un picior, zbură în slava cerului și tot zicea că-i ușurel. Pe atunci și musca scria pe perete cu fel de fel de crete (mai mincinos cine o vede și n-o crede), pe atunci și mâța

se uita în călindare, să vadă de-i zi lucrătoare ori de-i sărbătoare – căci numai în zi de sărbătoare avea voie să se spurce cu vreun șoricel, altfel mânca, sărmana, ca o călugăriță, numai borș cu știr, toată săptămâna-n șir; pe atunci și lupul cânta din cimpoi la stâna de oi; și ursul prindea cu coada pește în balta seacă, iar iepurașul păștea iarba ce creștea în barba vânătorilor la ivitul zorilor... pe atunci, dar ce să-mi mai răcesc gura degeaba că tot nu m-oi crede, prea erau vremile acelea late și gogonate!

Eh, săraca vreme veche, a trecut, n-are pereche, oftă puricele din toată inima. Noroc că ne-au mai rămas basmele, să ne mai aducem aminte de cele ce au fost cândva, că de n-ar fi fost și de n-ar fi nici nu s-ar povesti.

Și așa, pe îndelete, înșiră puricele poveste după poveste.

Seara a trecut pe nesimțite. Nu-mi mai era nici lene, nici somn, focul se stinsese în sobă, mâța venise și ea și mi se cuibărise iarăși pe genunchi, dar eu nu mă mișcam din loc.

Ascultam.

Am ascultat astfel, numai urechi, până ce un sclipăr de lumină s-a ivit la geam. Mijea de ziuă. Tocmai atunci, sfârșindu-și cea din urmă snoavă, puricele a tăcut un răstimp, apoi, cam răgușit, mi-a spus:

— Ei, ți-au plăcut istoriile mele?

— Desigur. Pe unele, parcă le-aș mai fi auzit cândva...

— Tot ce se poate. Le știu de la bunicul bunicului meu, care le-o fi povestit și el altora.

— Aha! m-am dumirit eu.

Apoi, după ce m-am întins oleacă, zdravăn, căci amorțisem, am zis, somnoroasă:

— Dar, nu mi-ai spus încă, dragă purice, de ce nu mai ai potcoave de argint?

— Nici nu-ți spun! a râs dânsul tare, încât mi-a ținut vreme îndelungată urechea stângă. Mi-ai fâgăduit că n-o să mai îmi pui nicio întrebare. Eu m-am ținut de cuvânt și-am tot băsmuit și, uite, a venit dimineața și încă nu ai adormit. Se vede că și-au plăcut poveștile mele. Așa că, acum, ține-te și tu de cuvânt!

Și puricele n-a mai așteptat alt nimic, ci a sărit pe jos, apoi țupa-ici, țupa-colea, țup nicăierea! – s-a și făcut nevăzut! Nu mai aveam ce-i face. Fâgăduiala dată e datorie curată! De atunci n-am mai omorât niciun purice, cu mâna mea! (m-am folosit, uneori, e drept, de praful de purici! dar cuvântul mi l-am ținut.)

Însă n-aș fi aflat nici până astăzi de ce nu mai are puricele potcoave de argint, dacă nu s-ar fi milostivit de mine, întâmplător, mâța mea cea năzuroasă.

Când s-a făcut ziuă, ea s-a arcuit deodată, și-a apucat coada cu dinții, plină de năbădăi, s-a scărpinat apoi cu piciorușul în ceafă și a miorlăit supărată:

— Ah, afurisiți puricii aștia! De-ar purta ei și acum potcoavele cele de argint, i-aș fi auzit cale de-o poștă! Și niciunul n-ar fi scăpat viu, oricâte povești mi-ar fi îndrugat! Au știut ei însă ce fac, când au hotărât să-și

lepede potcoavele, numai și numai ca să se poată furișa neauziți și să se înfrupte cu dulce! Ptiu! blestemații!

Și mâța a stupit înciudată și a plecat de lângă mine, să-și scuture puricii pe afară. Iar eu am luat hârtie și toc și am început să scriu – ca să nu uit – toate câte auzisem în acea seară, cu urechea mea cea năzdrăvană. Și așa s-a născut această carte cu povești și de ce-uri. Dacă sunteți nerăbdători să știți și voi:

De ce n-are iepurașul coadă stufoasă,

De ce merge racul de-a-ndărătelea,

De ce poartă țapul țacălie,

De ce aleargă câinele și copoiul după vulpe,

De ce e bufnița stăpână peste pădure, noaptea,

De ce are țepi ariciul,

De ce e cântecul privighetorii mai frumos decât al celorlalte păsări,

De ce i-e frică peștișorului mai mult și mai mult, și – în sfârșit – De ce stă ascuns șoricelul, n-aveți decât să întoarceți filele și să citiți!